DagensNæringsliv 12./13. juni 2004

magasinet

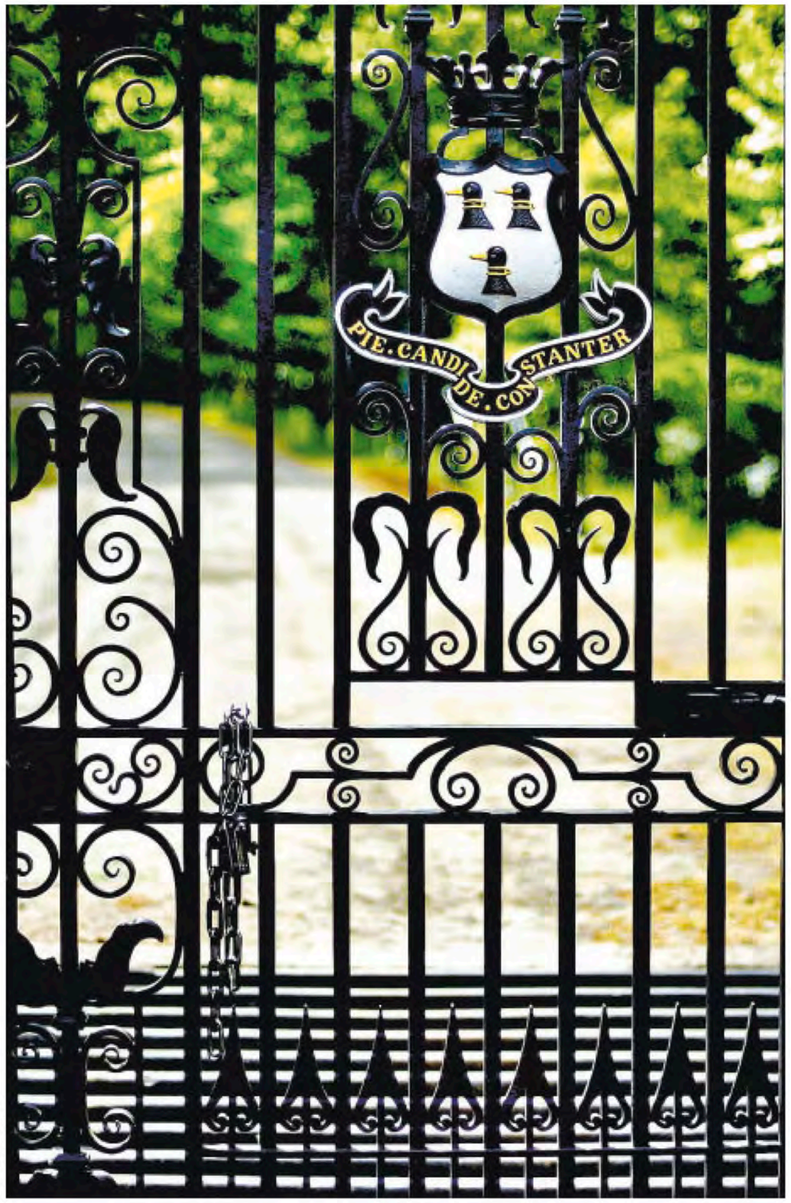

FOTO: ELIN HØYLAND

Bak en lukket smijernsport skal Stein Erik Hagen og Mille Marie Treschow innlede ekteskap med «renhet, gudfryktighet og trofasthet» som motto. Utenfor portene har Treschow-familien fått det som den vil i seks generasjoner.

[Bryllupet i Larvik]

Hagen og hele kongeriket

Når kjøpmann Stein Erik Hagen gifter seg med lavadelige Mille Marie Treschow, får han et kongerike med lydige borgere, dåhjorter og korsikanske villsauer.

Åge Winge, Bjørn Olav Nordahl *og* **Elin Høyland** *(foto), Larvik*

KASTELØSE. Bente Bjerknes og Ragnar Kristensen fikk en personlig hilsen fra miljøvernminister Børge Brende etter seieren mot Treschow-Fritzøe.

DET ER SOM å gå på knusktørr spaghetti og i motlyset rømmer flokker av dåhjort inn i skogen av valnøttt-gran, slange-gran og kryp-korea, en gran med lilla kongler, hvor den antagelig blander seg med muflonen, en villsaurase fra Middelhavet. Vi er inne i et lavadelig område omkranset av høye rader med feit piggtråd, og hvor allmuen må be om tillatelse hos godseieren i kontortiden for å nyte friluftslivets gleder. Etter kontortid må det nesten tre meter høye gjerdet forseres.

Familien Treschow har hersket over folk, fe og farrisvann siden jurist, etatsråd og kongelig sjefanklager Wilhelm Frederik Treschow hoppet ut av vognen sin en septemberdag i 1835 og sikret seg hele grevskapet gjennom et klipp så snedig at det ville fått dagens innsidehandlere til å fryse på ryggen i skrekkblandet fryd. Som kongens jurist og embedsmann satt Fredrik Treschow på innsideopplysninger og fikk sikret seg pantebrevet på hele grevskapet. Det forlangte han innløst umiddelbart, noe skyldnerne ikke klarte. Slik ble Larvik Treschows eiendom. Etter det har fem generasjoner Treschow styrt lokalmiljøet etter prinsippene «renhet, gudfryktighet og trofasthet».

Når Mille Marie Treschows vaktstyrker klynger oss opp i skogkanten, skal vi prosedere på at allemannsretten også gjelder i Larvik, og når Stein Erik Hagen borer sine snart lavadelige øyne i oss, skal vi stå beinhardt på retten til fri ferdsel i utmark.

I det fjerne blinker spirene på det 2302 kvadratmeter store renessanseslottet Fritzøehus, som for larvikinger flest er like uinntagelig som det monarkistiske slott i Oslo.

Helt i lomma. – Å flytte til Larvik, var som å flytte 200 år tilbake i tiden, sier Bente Bjerknes. Hun kaster trassig på det lange, røde håret. Mannen hennes, Ragnar Kristensen, blunker raskt bak brilleglassene.

– Man blir fullstendig utmattet av å slåss mot Treschow. Faktisk blir man syk av det i lengden, sier han.

– Så dere er ikke invitert i bryllup til helgen?

De to knekker sammen i latter.

– Nei, pussig nok ikke. Og det er jo synd. Da får vi ikke gleden av å takke nei.

I ti år har ekteparet slåss mot Mille Marie Treschow. Bunker av saksdokumenter har fått de mest erfarne byråkrater til å rive seg i håret. Paret har lagt seg ut med ordfører og rådmann, og de har vært hos politiet. Ekteparet tilhører de kasteløse i Larvik.

– Du får heller sitere oss. Det er ingen andre her som tør kritisere Treschow-Fritzøe offentlig likevel. Denne byen er helt i lomma på Mille Marie, sier Ragnar Kristensen.

BESKYTTEREN. Stein Grimsrud har lett etter paragrafer som kan hindre fri ferdsel i utmark under bryllupet.

Talende taushet. Tirsdag denne uken. Larvik er i ferd med å bli hærtatt av den frie presse, og private vaktstyrker har tatt oppstilling rundt kongerikets nest største slott, eid av landets rikeste dame, som skal gifte seg med landets rikeste mann.

Det er forlengst sendt ut forordninger fra godseierinnes butler til de 59 lokale servitørene som skal bistå under helgens evenement: «Still i gode sko, det blir mye gåing og bæring.» Dessuten: «Arbeidstager skal bevare taushet om alle forhold han blir kjent med i forbindelse med oppdraget. Han eller hun forplikter seg til ikke ta foto eller annen gjengivelse av forhold fra bryllupet.»

I en mørk krok på et av byens utesteder har en utrolig sentral kilde kilde vist oss arbeidskontrakten som forkynner at de som skal jobbe under bryllupet, må «...avlevere fotoapparat, mobiltelefon, og annen teknisk innretning som gjør det mulig å kommunisere eller gjengi fra begivenheten».

I nabobyen Sandefjord står kokkemester Solvold og renser 400 kamskjell han nettopp har fått inn fra fiskehandler Berggren. Samt breiflabb. Og asparges. Men dette er graderte opplysninger som i hendene på gale personer kan sette grevskapet Larviks sikkerhet i fare.

Lystgård og pest. Da Bente Bjerknes og Ragnar Kristensen flyttet til Larvik i 1993, var det interesse for bevarings- og restaureringsarbeid som drev dem. I Larvik hadde de fått tilslaget på Yttersø gård, en klassisk bygning som skrek etter restaureringsbistand. Selger var Treschow-Fritzøe, et selskap heleid av Mille Marie Treschow.

Bråket begynte da ekteparet Bjerknes og Kristensen gikk reguleringsplanen for området nærmere etter i sømmene, og oppdaget at de selv ville bli omringet av industribygg, med dertil hørende tungtrafikk.

Ikke særlig passende for en fredet lystgård fra 1820-tallet som det fantes ytterst få av i landet. Ekteparet ønsket en fredning av området, koblet inn Riksantikvaren og andre vernemyndigheter. Problemet var at Larviks desidert største grunneier, Mille Marie Tres-

[Hagen og hele kongerike]

JEGEREN. Stein Grimsrud har loset Treschow-Fritzøe gjennom en brottsjø av omveltninger, og har sin del av æren for at adelsslekten har en beregnet formue på 1,2 milliarder kroner.

Som du ser, har Mille Marie og kommunen nærmest fusjonert

chow, eide nabotomtene. Og at hun ønsket å utnytte dem til industriformål. Dermed var den adelige moroa i gang.

– Jeg tror de hater oss som pesten, sier Bente Bjerknes.

Stor togtur. Larvik syder av bryllupsrykter, og det er allerede registrert brudd på god etikette i forbindelse med helgens hermelinkantede arrangement, mener larvikingene. Det verste er at bryllupet er lagt til en lørdag hvor det er mye sport på tv-en.

Under olympiske leker i 1980 i Lake Placid, plukket Larvik flere medaljer og poeng enn resten av landet tilsammen. Skøyteløper Tom Erik Oxholm mimrer.

– Skøyteløper Bjørg Eva Jensen, skiløper Annette Bøe, fotballspillerne Halvard Thoresen, Tom Tiger'n Jakobsen, Gunnar Halle, syklisten Dag Erik Pedersen.

Nå leier Oxholm lokaler til sitt treningssenter av Mille Marie Treschow, men den lokale helten er ikke invitert i bryllup.

– Det hadde vært moro å være der. Mille er dronning. Ja, hun er jo det, hele Vestfolds dronning.

Da utøvere fra Toppidrettsentret besøkte byen, fikk de kjøre Bøkedampen, byens lille turisttog, gjennom parken til dronningen, og de fikk til og med kjøre rundt slottet hvor toppidrettsutøverne kunne vinke til den halvkongelige.

– Det var stort, sier Tom Erik Oxholm.

Felles brevhode. Saken mellom Mille Marie Treschow og ekteparet Kristensen/Bjerknes om Yttersø Gård, verserte i kommunen, fylkeskommunen, Miljøverndepartementet og hos Riksantikvaren helt til 2002. Underveis har det vært et hundretall presseoppslag, politianmeldelser av både Treschow-Fritzøe og kommunen, og nattlige raid for å sikre seg bevismateriale, krav og motkrav.

– Et råkjør. Mille Marie Treschow har personlig trukket i trådene og brukt alle midler for å knekke oss. Dessuten bruker Mille kommunen til å gjøre alle de ubehagelige oppgavene for seg. Denne byen har vært underlagt Treschow-familien i 175 år. Er det ikke snart på tide at Larvik får råde over seg selv? undrer Ragnar Kristensen.

TRESCHOW-FRITZØE AS

LARVIK KOMMUNE

Riksantikvar Marstein
P.b. 8196 Dep.
0034 OSLO

KOPI

Larvik, 3.10.00

FUSJON? Godset og kommunen opererer med felles brevhode.

Han trekker frem et brev sendt til Riksantikvaren. Avsenders brevhode viser merkelig nok både Larvik kommunes og Treschow-Fritzøes våpenskjold.

– Som du ser, har Mille Marie og kommunen nærmest fusjonert, sier Kristensen.

I januar 2002 innledet miljøvernminister Børge Brende FNs kulturarvår med å frede området rundt Yttersø Gård, og ekteparet fikk boken «Norsk kulturarv» i gave av landets miljøvernminister: «Takk for den jobben og innsatsen dere gjør for norsk kulturarv. Hilsen Børge.»

Mille Marie Treschow gikk på et av sine ytterst få nederlag på hjemmebane.

Et Soria Moria. «La de små barn komme til meg. La de små barn komme til meg». Lyden av lyse, fagre guttestemmer når oss lenge før vi får syn for sound. St. Mikaels guttekor. Hjemmehørende i Larvik. Dirigent Kjell Håkestad akkompagnerer iherdig på pianoet.

«Og hindre dem ikke, hindre dem ikke», lyder englesangen.

I Norge er det tre kor som har sin egen høye beskytter. Nidarosdomens guttekor i Trondheim blir beskyttet av prinsesse Märtha Louise, mens Sølvguttene blir voktet av hennes bror, kronprinsen. I Larvik er det Mille Marie Treschow som er den høye beskytter og sponsor for St. Mikael-guttene.

– Vi må jo si det har vært fantastisk å få komme inn i den der Soria Moria-verdenen, sier dirigent Håkenstad, og viser til at guttekoret støtt og stadig har æren av å synge i godseierens lukkede arrangementer på Fritzøehus. Vel å merke med lyseblå plastovertrekk på bena, slik at slottet ikke blir skitnet til.

VINN-VINN. Ordfører Øyvind Riise mener det er meningsløst ikke å være positiv til brudeparets planer i Larvik.

Tomt luftrom. Det er blitt onsdag ettermiddag, to dager igjen til bryllupets første del. Vår utrolig sentralt plasserte kilde kan melde om at en hel familiebedrift lager kanapeer til søndagens mottagelse på slottet. Fem varme og fem kalde retter. 2340 greskinspirerte kjøttboller av lammekjøtt. 2340 baconrullede pølser. 350 franske ostepaier med purre og thaiinspirerte biter av kyllingbryst. Men dette er meget sensitivt materiale.

Dagbladet kan melde om jernring rundt Mille Marie og Stein Erik, mens VG avslører at brudeparet ønsker seg vinglass til 1100 kroner stykket. Hos Glassmagasinet inne i byen, har brudeparet lagt ut en liste over gaver de kan ønske seg, og gavelisten er forlengst fulltegnet. Festgeneral Odd Sørlie skal ha 100 personer i arbeid, og en supersentral kilde kan fortelle at finansmannen Petter Sundt er meldt sjøveien. Mille Marie har bedt politiet om å stenge av luftrommet over Larvik selv om det er litt uklart hvordan det praktisk skal gjennomføres.

Hotellene er overbooket, og finansmannen Åge Korsvold har fått kloa i to rom på pensjonat Trudvang, hvor et femtitall alternative kvinner jakter på et spøkelse som skal ha forskanset seg i kjelleren som forberedes for ekstrasenger. Nede i byen vedtar formannskapsmøte at det skal flagges offentlig for brudeparet, men det er også en annen viktig sak på dagsordenen:

Selve indrefileten.

Bukten og alle endene. Indrefileten i Larvik heter Hammerdalen, et gammelt industriområde langs Farriselva. Mille Marie eier hele herligheten som nå er ryddet for ny utbygging. Godseieren har reist Fritzøe Brygge, med leiligheter til 5,5 millioner kroner stykket, og nå vil hun bygge hotell på Batteristranda like ved. Hun har også gitt en tomt til kulturhus dersom kommunen er snill og bygger etter tegningene arkitekt Niels Torp har laget på oppdrag fra henne. De gamle industribyggene i Hammerdalen vil Stein Erik Hagen bruke til sitt nye livsverk, en kunstpark hvor han endelig skal få plass til sine egne, private kunstverk.

Midt inne i alt dette ligger et digert område som det også krangles om. Akkurat nå slåss larvikingene om hvor de skal plassere den nye storskolen, en samlokalisering av flere videregående skoler med et par tusen elevplasser. Egentlig gikk de fleste inn for Fram, et område lenger øst i byen.

Men i siste sving dukket Mille Marie opp med tomten i Hammerdalen.

For å få det som hun vil, har hun tilbudt seg både å bygge og drive skolen. Som møll rundt en glødelampe kretser politikerne rundt saken. Går det i orden, vil godseieren kontrollere hele den nye aksen fra stranden og opp mot Farrisvannet, og byens sentrum vil flyttes til godseierens eget område.

Alt på ett fat. Ordfører Øyvind Riise Jenssen fra Høyre i Larvik er en blid mann.

– Kjempebra. Kjempebra. Kjempebra, sier han.

Jenssen snakker om Mille Marie Treschows planer. Ordføreren er for Hammerdalen. Han er for Mille.

– Vi får jo alt servert på et fat, smiler han begeistret. En vinn-vinn-situasjon. Dialog og samarbeid, sier Jenssen.

– Det er meningsløst ikke å være positiv til Treschow-Fritzøe. Kall det gjerne forskjellsbehandling, men sånn er realitetene, fremholder han. En annen realitet er at Larvik kommune gikk med 94 millioner kroner i underskudd i 2002. Etterslepet er tungt å drasse på.

– Enkelte hevder at dere er helt i lomma på Mille Marie Treschow?

– Nei, nei. Du må ikke se sånn på det. Vi er veldig bevisste.

– Ikke mer bevisste enn at kommunen har operert med felles brevhode med Treschow-Fritzøe?

– Å, Yttersø-saken. Den var skikkelig vond. Men jeg kan ikke huske at vi hadde felles brevhode. Ja, jo, vi hadde kanskje det.

Par i hjerter. Utenfor et lite hus i sentrum står to damer. De snakker om Stein Erik Hagen og Mille.

– Tenk, de har bedt 1000 gjester. Tusen gjester til bryllupet.

– Tenk det. Tror Rimi-Hagen at han er kongelig.

I vinduet over lytter kunstneren Jens Werner Andersen til samtalen. Han synes det er småbyprat. Selv har han laget et trykk til brudeparet. Han vil til godset for å levere bryllupsgaven og utenfor porten møtes han av en vakt.

«Til Mille og Rimi», står det på kortet. Kortet har to røde hjerter.

Vakten vet ikke helt hva han skal gjøre. Han tar en telefon. «Noen vil overrekke brudeparet en gave, og Dagens Næringsliv tar bilder,» sier han.

Vakten blir enig med slottet om at han skal takke høflig på vegne av brudeparet.

– Den inneholder ingen bombe, smiler kunstneren. Gaven er et rødt trykk av logoen til Veidekke, men navnet Veidekke er tatt bort. I 33 år har larvikingene bekjempet den 14 meter høye Sylvette, en original Picasso som byens befolkning ikke synes holder mål, og som Veidekke etter planen skulle sette opp for brudeparet.

– Jeg liker Sylvette, men jeg håper brudeparet nå kan vie sin oppmerksomhet til kunstnere som fortsatt lever, synes Andersen.

Hele formannskapet er invitert til bryllupsfestens tredje akt, på søndag, og de folkevalgte har bevilget 10.000 kroner i gave. Til et minnefond. Alle har takket ja til bryllupsinvitasjonen, bortsett fra SVs Torbjørn Kristensen.

– Nei, hva skal jeg gjøre der. Det blir bare teit. Jeg passer ikke inn i sånne sammenhenger.

[Hagen og hele kongerike]

TIL MILLE OG RIMI. Kunstneren Jens Werner Andersen har overbevist vaktene ved slottet om at hans gave ikke er en bombe. Han kom ikke lenger enn til hovedporten.

Landet er gått fullstendig av hengslene for å følge en mann som er blitt rik på å stable margarinkasser

– Hva tenker du om kommunens forhold til Mille Marie?

– Treschow-Fritzøe er en institusjon som alltid har fått det slik den har villet. Slik blir det vel denne gangen også.

Ånden som går. Det rykker av forbauselse i andre enden av telefonlinjen.

– Hvilket bryllup?

– Rimi-Hagens.

– Skal han gifte seg? Det er jo fabelaktig. Det visste jeg ikke. Du må unnskylde, men jeg leser ikke lenger norske aviser.

Den store forundringen eies av en åndsarbeider som har krysset Rimi-Hagens vei ved et par anledninger, og han vil ikke bruke navnet sitt, rett og slett fordi han ikke vil settes i sammenheng med den «syke verden.»

– Jeg lever i et indre eksil, ja, faktisk snakker du nå med et gjenferd.

– Så du vet ingenting om gjestelister, gavebord, stående buffé.... ingen ting?

– Landet er gått fullstendig av hengslene for å følge en mann som er blitt rik på å stable margarinkasser. Hele nasjonen burde sendes på psykiatrisk sykehus for å få tilbake virkelighetsforståelsen. Vi bor i et land hvor kjønnshårene til Celina og sandalene til Røkke er blitt det viktigste, og hvor det er blitt mulig for avisene å få momsfritak og statsstøtte for å skrive som Se og Hør. Nei, fra meg får du bare en tirade i hat og avsky mot mennesker som blir rike på en langrennsaktig måte, uten dannelse. Jeg forholder meg til vesentlige ting, som at låvesvalen og tårnseileren er kommet.

– Bondevik kommer også?

– Hva? Det er da en skandale. En statsminister kan ikke gjøre slike ting, dette er uhyggelig. Jeg nekter å tro det. Han må da ha såpass gangvett at han vet at det er kun en mann som tjener på at han går dit, og det er ikke statsministeren.

Rik på rus. På vår kveldstur i parken til Mille Marie Treschow passerer vi området som lokalt kalles for Jofallet. Her er det ikke bare Milles dåhjort og de sjeldne korsikanske villsauene som trekker. Stedet er kjent for å ha Sør-Norges beste forekomst av fleinsopp, og når høsten kommer, trosser en haug med feinschmeckere gjerderestriksjoner og piggtråder, og det eneste passerende ser, er en lang rekke narkomane rumper som peker til værs mens innehaverne høster av godseierinnes snyltevekster.

Nå kan det vel ikke være langt til slottet?

Nede ved sjøen har Larvik slukket lyset, bortsett fra noen østeuropeiske strippere på Gentleman Club, en håndfull mennesker som synger karaoke på Rederiet, og Ståle Tveita som har sitt eget tv-program i Larvik.

Ståle Tveita er miljøarbeider, han gir narkomane og psykisk utviklingshemmede arbeidstrening, og han jobber i den lokale videosjappa hvor Mille Marie av og til kommer innom for å leie en film, før hun sjenert smyger seg ut igjen og kjører opp til slottet.

– Du skal ikke se bort fra at de har superkomplekser begge to. Jeg er jo miljøarbeider, ser jeg en rullestol, så triller jeg den, og jeg vil jo gjerne hjelpe dersom de behøver noen å prate fortrolig med. Alle har vi noe vi bærer på, ikke bare Kjell Magne Bondevik. Kjære Mille Marie og Stein Erik, trenger dere noe å prate med om livets vanskeligheter, så er det bare å ringe 97585394, sier miljøarbeideren.

MILJØARBEIDER. Ståle Tveita stiller gjerne opp hvis brudeparet trenger noen å prate fortrolig med.

Ståle Tveita foreslår at Mille Marie starter sitt nye liv med å rive piggtrådgjerdene utenfor godset, og et grillparty for byens borgere ute på godsplenen kunne være en bra start. Nå må larvikingene nøye seg med å vedde om Paul McCartney sitter i et av helikoptrene som surrer inn mot Slottet.

– Tenk hvis Paul McCartney kommer til Larvik og larvikingene ikke får anledning til å være med? Hallo, har ikke Mille rådgivere?

Ståle Tveita ler, tenner en sigarett og ber om å bli tatt bilder av røkende inne på kafeen.

– Når den adelige godseieren kan gi blaffen i allemannsretten, så kan vel jeg gi blaffen i røykeloven.

18-takkers-mannen. Stein Grimsrud har brukt 30 år i familien Treschows tjeneste. Nå er han konsernsjef. Han jobbet for Gerhard Aage, Mille Maries far, og han har loset familiebedriften gjennom en brottsjø av omveltninger. Han holdt Mille i hånden da hun overtok, og han har sin del av æren for at sjette generasjon Treschow har en beregnet formue på 1,2 milliarder kroner.

– En ujevn 18-takker, sier Grimsrud og stryker hånden over elggeviret som kneiser på kontorveggen hans. Jakt, friluftsliv og frie fullmakter. Joda, Grimsrud liker jobben sin.

– For deg er forholdet til Treschow nokså personlig?

– Veldig personlig, sier Grimsrud. – Mille har det største imperiet i Norge hva gjelder privat eiendom. Og jeg... ja, jeg kommer fra en liten husmannsplass i Telemark.

Grimsrud guider oss rundt i den nære delen av kongeriket.

– Vi er langsiktige. Mer langsiktige enn kommunen, fastslår han.

– Forholdet til Larvik kommune er tett?

– Jeg er overrasket over hvor greit det går. Det er nokså balansert.

– Ja, det blir jo det med felles brevhode?

Grimsrud trekker på skuldrene. Sier at han betrakter Yttersø-saken som avsluttet og karakteriserer ekteparet Kristensen og Bjerknes som uredelige.

– Det har med oppførsel å gjøre. Et svarteper-spill. Staten gjorde en slett jobb. Av og til må man sette foten ned. Jeg hadde gjort det samme en gang til.

Grimsrud peker. På det som skal bli Hagens kulturpark. På tomta til storskolen og kulturhuset.

– Det blir god butikk av dette?

– Heldigvis. Hvis vi ikke skulle drevet butikk, hadde det ikke skjedd noe i Larvik. Hvis rammebetingelsene her blir vanskelige så... så... vel, så langt har det vært veldig bra her i byen.

– Men denne uken gjelder ikke allemannsretten?

– Det er riktig. Avveiningene i loven tillater oss det.

Grimsrud nøler sjelden. Svarene kommer kontant. Også hans karakteristikk av slottsfruen.

– Det Mille gjør, er alltid grundig – uansett. Der i gården er det ikke noe sleiv.

Oseanets nærhet. Larvik har sine æresborgere, og i den andre enden av tråden, er en av dem. Vi spør om hans forhold til fødebyen.

– Jaaa. Du hører jeg puster tungt.

Samtidskomponist Arne Nordheim er sjelden i Larvik, men til helga skal han hjem igjen, til bryllupsfeiring.

– Jeg liker layouten på Larvik, oseanets nærhet.

– Og innholdet?

– Det var et godt spørsmål, du, men nå begynner det å bli farlig her. Jeg må være veldig forsiktig, du vet jeg er æresborger av Larvik, ja, det vet du vel. Det ble jeg i 1985.

– Hvorfor ble du det da?

– Fordi jeg er meg. Jeg fikk prisen på vintertid, og de gikk i fakkeltog, men det var da dog ikke ventet. Havets nærhet, signalklokkene, tåkeluren Rakkestuten, den dype uuuuuuuh.uuuuuuuh. Ja, Rakkestuten har formet mitt musikalske språk, ja, jeg vil si det så sterkt.

– Og ditt forhold til slottet i Larvik?

MILLES KORGUTTER. St. Mikaels guttekor og dirigent Kjell Håkestad er fast innslag ved lukkede arrangementer på Fritzøehus.

BAMBI I SKOGEN. Synet av allmuen får dåhjorten til å rømme inn i skogene som er kjent for å ha Sør-Norges beste forekomst av fleinsopp.

RIMI-KUNST. I de gamle industribyggene i Hammerdalen vil Stein Erik Hagen plassere sine egne kunstverk.

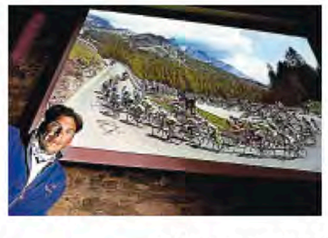

SISTE INDRE. Tom Erik Oxholm driver treningssenter i en av møllene til godseieren. Han er en av byens mange idrettshelter, men er ikke bedt i bryllupet.

– Du vet, jeg var oppvokst i arbeiderbevegelsen og faren min laget vimpler med rød trekant og hvit hammer, og vi trakasserte de kondisjonerte som malte gjerdene sine på 1. mai.

– Kjenner du brudeparet personlig?

– Nei, men jeg kjente moren til Mille. Har du sett menyen, det er vel stående buffé, er det ikke?

– Stående buffé er vel på søndag, mens selve bryllupet er på lørdag.

– Sier du det, men jeg er jo invitert på søndag...

– Du er altså havnet på b-laget søndag, og ikke selve bryllupsfesten på lørdag?

– Jeg har ikke noe forhold til a- og b-lag. Du, nå synes jeg dette blir så privat at jeg snart må si takk for meg.

Varme i hodet. Endelig fremme. Privat eiendom, forkynnes det på et skilt. Kun et gjerde og en ferist skiller oss fra den gode samtalen med brudeparet. I parken ligger en kunstig dam hvor det er fisk og ender, og langt bak oss ligger golfbanen som eies Mille-Maries søster, Scilla Treschow. Innenfor blomstrer rododendroen, og en skateboardrampe er satt rett utenfor slottet. Inntil den ene veggen står en tankbil med øl, og grønne og hvite partytelt.

I borggården står en vannfontene og skulptur av en bjørn, et minne om et mislykket forsøk på å avle bjørner i Fritzøe-skogen, og travle mennesker hilser på oss, og vi hilser tilbake. Vi kakker på hoveddøren, men ingen svarer. En vaktmann kommer bort, og vi spør om Mille Marie eller Stein Erik er hjemme. Vi presenterer oss, og han fyller hodet sitt med blod. Han peker mot porten. Ved porten står en vaktansvarlig, og han sier det er spesiell situasjon denne uken, og noe mer har han egentlig ikke lov å si, bortsett fra at det er vanskelig å kontrollere 1700 dekar skog.

– Hva gjør du om Se og Hør viser til friluftsloven og setter opp et telt i skogkanten inntil slottet?

– Ja, da vet jeg sannelig ikke hva jeg skal gjøre. Det må jeg sjekke.

Byen er vasket. Byens politikere har vedtatt at byen skal flagge. Nede på stranden betrakter bypatriot Petter Arnestad forberedelsene fra sin fluktstol. Han tror ikke larvikingene vil strømme til kirken på lørdag, dette er først og fremst et tabloid bryllup, mener han, og dessuten er det tredje gang godseieren gifter seg.

Men et hundretall journalister skal omringe kirken som er rundvasket og nymalt på brudeparets regning, og 70 reportere er lovet noen minutter i borggården mens gjestene går inn til party.

Deretter skal den frie presse vises bort i god tid før Rimi-hermetikk og adelig porselen krasjer i det spøkelsesbesatte renessanseslottet Fritzøehus.

age.winge@dn.no
bjorn.nordahl@dn.no